

הַלְבוֹת מִטְמְאֵי מוֹשֵׁב וּמוֹשֵׁב

יש בכללן ארבע מצוות עשה; וזה הוא פָּרִטָן: (א) דין טְמֵאָה נָדָה; (ב) דין טְמֵאָה יוֹלֶדֶת; (ג) דין טְמֵאָה זָבָה; (ד) דין טְמֵאָה זָב. ובאור מצוות אלו בפרקים אלו.

הַלְבוֹת מִטְמְאֵי מוֹשֵׁב וּמוֹשֵׁב פֶּרֶק א

א. הַזָּב וְהַזָּבָה וְהַנָּדָה וְהַיּוֹלֶדֶת כָּל אֶחָד מֵאַרְבַּעַתָּן אֵב מֵאֲבוֹת הַטְּמֵאוֹת, מִטְמֵא כָּלִים בַּמָּגֵעַ, וּמִטְמֵא אָדָם בַּמָּגֵעַ וּבַמִּשָּׁא; וּמִטְמֵא מוֹשֵׁב וּמוֹשֵׁב וּמִרְכָּב מִתַּחְתּוֹ, וְעוֹשֶׂה אוֹתָן אֵב טְמֵאָה, וּמִטְמֵא מִדֶּף עַל גְּבִיּוֹ.

ב. אֶחָד זָבָה קִטְנָה וְאֶחָד זָבָה גְּדוֹלָה, וְאֶחָד זָבָה מַחֲמַת עֲצָמָה אוֹ מַחֲמַת אָנָּס; וְאֶחָד זָב בַּעַל שְׁתֵּי רְאִיּוֹת אוֹ בַּעַל שְׁלוֹשׁ: טְמֵאָה כָּלָן, שׁוֹנֶה לְטֵמֵא אֲחֵרִים.

ג. קִטְנָה בֵּת יוֹם אֶחָד, מִטְמֵאָה בְּנֵדָה; בֵּת עֶשְׂרֵה יָמִים, בְּזִיבָה; בֵּת שְׁלוֹשׁ שָׁנִים וְיוֹם אֶחָד, מִטְמֵאָה אֶת בּוֹעֲלָהּ כִּמּוֹ שְׁתִּיבָאָר. קִטָּן בֶּן יוֹם אֶחָד, מִטְמֵא בְּזִיבָה. וְאֶחָד גָּרִים וְעַבְדִּים, וְאֶחָד יִשְׂרָאֵל מִטְמֵאִין בְּנֵדָה וּבְזִיבָה. סָרִיס אָדָם וְסָרִיס חֲמָה, מִטְמֵאִין בְּזִיבָה כְּשָׂאֵר הַבְּרִיאִין.

ד. אִין הָאִשָּׁה מִטְמֵאָה בְּלֶבֶן, וְלֹא הָאִישׁ בְּאָדָם; אֲלֹא הָאִשָּׁה בְּדָם, וְהָאִישׁ בְּלֶבֶן. טְמֵאוֹת וְאַנְדְּרִגִּינוֹס, נוֹתְנִין עֲלֵיהֶן חֲמִירֵי הָאִישׁ וְחֲמִירֵי הָאִשָּׁה: מִטְמֵאִין בְּלֶבֶן כָּאִישׁ, וּבְדָם כָּאִשָּׁה. וְטֵמֵאֶתָּן בְּסִפֶּק; לְפִיכָךְ אִין שׁוֹרְפִין עֲלֵיהֶן תְּרוּמָה וּקְדָשִׁים, וְאִין חִיבִין עֲלֵיהֶן עַל טְמֵאָה מְקֻדָּשׁ וּקְדָשִׁיו.

ה. רָאָה אָדָם וּלְבָן כְּאֶחָד, שׁוֹרְפִין עֲלֵיהֶן אֶת הַתְּרוּמָה וְאֶת הַקְּדָשִׁים; אֲבָל אִין חִיבִין עֲלֵיהֶן עַל בִּיאַת מְקֻדָּשׁ שְׁנֵאמַר "מִזְכֹּר עַד-נִקְבָה תִּשְׁלַחוּ" (במדבר ה, ג), עַד שֶׁתִּהְיֶה הַטְּמֵאָה טְמֵאָה זָכָר וְדָאִי אוֹ טְמֵאָה נִקְבָה וְדָאִית. וְכֵן הַנוֹגֵעַ בְּאָדָם וּלְבָן שָׁלוּ כְּאֶחָד, אִינוּ חִיבֵי עַל טְמֵאָה מְקֻדָּשׁ וּקְדָשִׁיו; נִגַּע הוּא עֲצָמוֹ בְּלֶבֶן וְאָדָם שְׂרָאָה, הֵרִי זֶה חִיב עַל בִּיאַת הַמְּקֻדָּשׁ.

ו. דָּם הַנָּדָה, אוֹ דָּם הַזָּבָה, אוֹ דָּם הַיּוֹלֶדֶת מִטְמֵא בְּכָל שֶׁהוּא, בַּמָּגֵעַ וּבַמִּשָּׁא: שְׁנֵאמַר "וְהַדָּוָה, בְּנִדְתָּהּ" (ויקרא טו, לג), מִפִּי הַשְּׁמוּעָה לְמִדּוֹ שֶׁמִּדָּוָה כִּמּוּהָ. וְכִכֹּר בְּאַרְנוֹ בַּעֲנִין אֶסּוּר נָדָה, שֶׁחֲמִשָּׁה דָּמִים טְמֵאִים בְּאִשָּׁה; אֲבָל אִם רָאָתָה דָּם יָרֵק הֵרִי הוּא טָהוֹר, וְאִינוּ כִּמּוֹ רָקָה וְשָׂאֵר מִשְׁקִין הַיּוֹצֵאִין מִמֶּנָּה, שֶׁהָרֵק מִתְעַגֵּל וְיוֹצֵא, וְזֶה שׁוֹתֵת וְיוֹרֵד.

ז. אִשָּׁה שִׁיִּצָּא הוֹלֵד מִדְּפָנָהּ, וְיִצָּא עִמּוֹ דָּם מִן הַדֶּפֶן הֵרִי אוֹתוֹ הָדָם אֵב מֵאֲבוֹת הַטְּמֵאוֹת, כְּדָם הַנָּדָה וְהַלִּידָה וְהַזִּיבָה: שֶׁהַמְּקוֹר, מְקוֹמוֹ טָמֵא. וְהָאִשָּׁה טָהוֹרָה, עַד שִׁיִּצָּא מִמֶּנָּה דָּם דֶּרֶךְ הָרֶחֱם.

ח. מְקוֹר הָאִשָּׁה שְׁנַעֲקָר וְנָפַל לָאָרֶץ, הָאִשָּׁה טְמֵאָה טְמֵאָה עָרֵב; וְכֵן מְקוֹר שֶׁהִזִּיעַ כְּשִׁתִּי טְפֵי מְרָגְלִיּוֹת, הָאִשָּׁה טְמֵאָה טְמֵאָה עָרֵב. אֲבָל אִינָה נָדָה, עַד שֶׁתִּרְאֶה אֶחָד מִחֲמִשָּׁה דָּמִים הַמִּטְמֵאִין בְּאִשָּׁה. הַזִּיעָה טָפָה אַחַת הֵרִי הָאִשָּׁה טָהוֹרָה, שֶׁאִינָה אֲלֹא מִחוּץ לְמְקוֹר.

ט. זוכו שלזב אב מאבות הטמאות כזב, שנאמר "זוכו, טמא הוא" (ויקרא טו, ב); ומטמא במגע ובמשא, בכל שהוא. וראיה ראשונה שלזב אינה מטמאה במשא, והרי היא כשכבת זרע: בין מאיש גדול, בין מקטן הרי הראיה הראשונה כשכבת זרע.

י. וכן המשכבות והמושבות שישב עליהן, משראה ראיה ראשונה עד שראה השניה טהורין: שאינו קרוי זב אלא אחר ראיה שניה, כמו שבארנו בהלכות מחסרי כפרה. ראה אחת מרבה כשתים, אין טמא אלא המסיט טפה אחרונה.

יא. ראיה ראשונה שלמצרע, מטמאה במשא שנאמר "כל צרוע וכל זב" (במדבר ה, ב), הרי הצרוע כזב גמור: מה זב גמור, זוכו מטמא במשא אף מצרע, ראיתו הראשונה מטמאה במשא.

יב. רקו שלזב, ושכבת זרעו, ומימי רגליו כל אחד משלשתן אב טמאה, דין תורה; ומטמא בכל שהוא, במגע ובמשא: הרי הוא אומר ברוק "וכי ירק הזב, בטהור" (ויקרא טו, ח); ומימי רגליו ושכבת זרעו, אי אפשר שלא יהיה בהם צחצוחי זיבה כל שהוא. ואחד זב, ואחד נדה ויולדת וזבה כל אחד מהן, רקו ומימי רגליו אב טמאה כזב; וכן כל מקום שנאמר בהלכות אלו הזב אחד הזב, ואחד שאר הארבעה.

יג. תשעה משקין בזב: שלושה מהן, אב טמאה; והן רקו, ומימי רגליו, ושכבת זרעו. כל אחד מאלו מטמא אדם וכלים בכל שהוא, כמו שבארנו.

יד. ושלושה מהן, כולד הטמאה; ואלו הן דמעת עינו, ודם מגפתו, וחלב האשה. כל אחד מאלו כמשקין טמאין שאין מטמאין אדם, אבל מטמאין כלים מדברי סופרים כמו שיתבאר.

טו. ושלושה מהן, טהורין; ואלו הן זיעתו, ולחה סרוחה היוצאת ממנו, והראי. הרי אלו השלושה מן הזב וחבריו, כמוותן משאר האדם.

טז. כוחו ונועו ורירו ומי האף שלו הרי הן פרקו לכל דבר, ובכלל הרק הן חשובין. דם היוצא מפי אמה, ודם השותת מפיו הרי הן בכלל דם מגפתו; הנה מוצץ ורוקק דם הרי זה מטמא ברוק, שהדם שמוצץ אי אפשר לו בלא צחצוחי רוק.

הלכות מטמאי משכב ומושב פרק ב

א. דם נדה וזבה ויולדת, מטמא לח ויבש. אבל זוכו שלזב, ורקו, ושכבת זרעו אינו מטמא אלא כל זמן שהוא לח; אבל אם יבש יותר מדי, אינו מטמא. ועד כמה: אם שורין אותו בפושרין מעת לעת, וחוזר לכמות שהיה הרי זה מטמא כלח; ואם היו המים פושרין בתחלתו, אף על פי שאינן פושרין בסופן. וכל הדברים האלו, דברי קבלה.

ב. פשתן שטוהו נדה, המסיטו טהור; ואם היה לח הרי זה מטמא, מפני רק פיה. זב שהניח פיו על פי הכוס, ונמלך שלא לשותתו המסיט את הכוס טהור; שתה ממנו הזב כל שהוא המסיטו טמא, מפני משקה פי הזב.

ג. זב שנשף את הפת ואת הבצל, המסיטן טהור; נשף את

הקישות ואת המלפפון המסיטן טמא, מפני משקה פיו שלזב המתערב בהן. קלפי פולין וקלפי תרמוסין שקצצן הגוי המסיטן טמא, שכל הגויים כזבים לכל דבריהן כמו שיתבאר; הקלפין שבשוקין, הולכין בהן אחר הרב.

ד. דם טמא שנתערב במים אם בטלו מראיו, הכל טהור; נתערב בדם טהור או ביין, רואין אותו כאלו הוא מים. וכן רק טמא שנתערב במים אם היה קשור כבריתו, הרי זה טמא; ואם נמחה במים אם בטלו מראיו, הכל טהור. נתערב ברק אחר, רואין אותו כאלו הוא מים.

ה. וכן מי רגלי טמא מאלו שנתערבו במים אם בטלו מראיהן, הכל טהור; ואם לאו, טמא. נתערבו ביין, או במי רגלים טהורין רואין אותן כאלו הן מים. נתערבו במי רגלים שלגויים, הולכין אחר הרב.

ו. פיצד: עוקה או כלי גדול שהיו ישראל וגויים מטילין שם מי רגליהן אם רב גויים, הכל טמא; ואם רב ישראל, הכל טהור; מחצה למחצה, הכל טמא. וכן אם נתערב מי רגלי גוי זה, במי רגלי ישראל זה הולכין אחר הרב.

ז. שואלין מי רגלים מפל מקום, ואין חוששין שמא שלנדות הן שלא נחשדו בנות ישראל, לכנס מי רגליהן כשהן נדות.

ח. חרס שהיה הזב או הזבה מטילין בו מי רגליהן, וכבסו פעם ראשונה ושניה הרי המשקין שכבסו בהן טמאין. ופעם שלישית טהורין, בין שכבסו במים בין שכבסו במי רגלים: שהרי לא נשאר בו לחלוחית מימי רגלים הראשונים.

ט. זבה שנעקרו מימי רגליה בסוף שבעת ימי הספירה, וירדה וטבלה, והטילה מים אחר הטבילה הרי הן ספק אם אחר עקירה הולכין, וזבה היתה, או אחר יציאה, שהיא טהורה. וכן גויה שנעקרו מימי רגליה, ונתגיירה וטבלה, והטילה מים אחר שטבלה הרי זה ספק אם אחר עקירה הולכין, והרי הן כמי רגלי הנכרי, או אחר יציאה, והרי הן כמי רגלי ישראל הטהורים.

י. העבדים מטמאין בזיבה ובנדה ובלידה, פישראל. אבל הגויים אין מטמאין, לא בזיבה ולא בנדות ולא בלידה דין תורה: שנאמר "דברו אל-בני ישראל, ואמרתם אלהם: איש איש, כי יהיה זב" (ויקרא טו, ב) בני ישראל מטמאין בזיבה, לא הגויים.

יא. וחכמים גזרו על כל הגויים שיהיו טמאים כזבים לכל דבריהן, זכרים ונקבות: והוא שיהיה הזכר בן תשע שנים ויום אחד ומעלה, והנקבה בת שלוש שנים ויום אחד ומעלה; אבל הקטנים למטה מזמן זה, לא גזרו עליהן טמאה שעיקר הגזירה, כדי שלא יהיה תינוק ישראל רגיל אצל הגוי במשכב זכור, ופחות מזמן זה, אין ביאתן ביאה.

יב. בעת שגזרו עליהן, לא גזרו על שכבת זרע שלהן; אלא שכבת זרעו שלגוי, טהורה כדין תורה. ומפני מה לא גזרו עליה טמאה: כדי להודיע שטמאתן מדברי סופרים שהרי הכל יודעין שאלו היו זבים דין תורה, היתה שכבת זרעם אב טמאה כשכבת זרע הזב; ומאחר שיודעין שטמאתן מדברי סופרים, לא יבואו לשרף עליה תרומה וקדשים.

יג. נמצאת למד שזוכו שלגוי, ודם נדה או דם זיבה ולידה שלגויה, והגוי והגויה עצמן, אף על פי שהם נקיים מדם וזוב ורק הגויים, ומימי רגליהן, ומשכבן ומרכבן, ובו על גויה כל אחד מאלו אב טמאה מדברי סופרים; לפיכך אין חיבין עליהן על ביאת מקדש וקדשיו, ואין שורפין עליהן את התרומה.

יד. וכלן מטמאין אדם וכלים במגע, ומטמאין אדם במשא כמו הזב לכל דבר, אלא שהטמאה מדבריהן כמו שבארנו. ודם הנכרית, פרקה וכמימי רגליה מטמא לח, ואינו מטמא יבש.

הלכות מטמאי משכב ומושב פרק ג

א. בועל נדה כנדה, שהוא אב מאבות הטמאות שלתורה: מטמא כלים במגע, ומטמא אדם במגע ובמשא, ומטמא בהסט, ומטמא משכב ומרכב כנדה.

ב. אין משכב בועל נדה ומרכבו, כמשכב נדה ומרכבה: שהמשכב או המרכב שדרסה עליו נדה, אב מאבות הטמאות; ומשכב בועל נדה ומרכבו, ולד טמאה ככלים שהוא נוגע בהן שאינן מטמאין אדם ולא כלים, אלא אכלים ומשקין בלבד.

ג. ולמה נגרעה טמאת משכבו מטמאת משכבה: מפני שנאמר בבוועל נדה "ותהי נדתה עליו וטמא, שבעת ימים" (ויקרא טו, כד), ונאמר בו "כל-המשכב אשר-ישכב עליו, יטמא" (שם). מאחר שנאמר "ותהי נדתה עליו", איני יודע שהוא מטמא משכב; ולמה נאמר: מפני השמועה למדו, שהכתוב נתקו מטמאה חמורה מלטמא אדם וכלים; ותלאו בטמאה קלה, שיהיה משכבו ולד, ולא יטמא אדם וכלים אלא אכלין ומשקין בלבד, כשאר ולדות הטמאות.

ד. אחד הבא על הנדה, או על הזבה, או על שומרת יום כנגד יום, או על היולדת בין כדרך בין שלא כדרך, אחד המערה ואחד הגומר, בין גדול שבא על הקטנה, בין קטן שבא על הגדולה.

ה. במה דברים אמורים, בשהיה הבועל בן תשע שנים ויום אחד, והנבעלת בת שלוש שנים ויום אחד; אבל פחות מכאן, אינו מטמא משום בועל נדה, אלא משום נוגע בנדה בלבד, שהוא ולד ואינו אב. וכן בועל הזב, הרי הוא כנוגע בו; ואחד הנוגע בזב, או הנבעל מן הזב.

ו. הנדה, והזבה, ושומרת יום כנגד יום, והיולדת אף על פי שלא ראת דם כלן מטמאות למפרע מעת לעת, או מפקידה לפקידה; וזה הוא הנקרא מעת לעת שבנדה.

ז. פיצד: אשה שהיתה טהורה, ואין לה וסת, ובדקה עצמה בשחרית ומצאה טהור, ובחצי היום בדקה עצמה ומצאה דם הרי כל הטהרות שעשת משעת פקידה ראשונה עד פקידה שנייה, טמאות למפרע.

ח. וכן אם בדקה היום ומצאה טהור, ולאחר שנים או שלושה ימים בדקה ומצאה דם כל הטהרות שעשת מעת שמצאה דם עד עשרים וארבע שעות, למפרע טמאות. ועד שלאחר

הַתְּשֻׁמִּישׁ, הָרִי הוּא כִּפְקִידָה; וְשִׁלְפָנִי הַתְּשֻׁמִּישׁ אֵינוֹ כִּפְקִידָה,
מִפְּנֵי שְׁאִינָה בּוֹדֶקֶת בּוֹ יָפֵה.

ז. אֲשֶׁה שֵׁישׁ לָהּ וְסֵת, וְרֹאֵת דָּם בְּשַׁעַת וְסֵתָה דִּיהָ שְׁעָתָה,
וְאֵינָה טְמֵאָה לְמִפְרָע. הִגִּיעַ שַׁעַת וְסֵתָה וְלֹא בִדְקָה עֲצָמָה,
וְלֵאחֶר יָמִים בִּדְקָה וּמִצָּאָה דָּם הָרִי זֶה טְמֵאָה לְמִפְרָע, וְהָרִי הִיא
בְּחִזְקַת נָדָה מְשַׁעַת וְסֵתָה; וְזֶה הִיא טְמֵאָה וְסֵתוֹת הָאִמּוּרָה בְּכָל
מָקוֹם. וְאִם מִצָּאָה עֲצָמָה טְהוֹרָה, כְּשֶׁבִדְקָה אַחֵר הַוִּסֵּת הָרִי זֶה
טְהוֹרָה.

י. כָּל אֲשֶׁה שֵׁישׁ לָהּ וְסֵת תְּרַגִּישׁ בְּעֲצָמָה מִפְּהֶקֶת, אוֹ מִתַּעֲטָשֶׁת,
אוֹ חוֹשֶׁשֶׁת פִּי כְרֶסֶה וְשִׁפּוּלִי מַעִיָּה, אוֹ אוֹחֲזָתָה צְמֵרוּרִית, אוֹ
רֹאשָׁה כָּבֵד עָלֶיהָ, אוֹ אֲבָרֶיהָ כְּבִדִּין, וְכִיוּצָא בְּאֵלוֹ.

יא. יֵשׁ אֲשֶׁה שְׁדִרְכָּה לְרֹאוֹת בָּעֵת שִׁיתְחִיל בָּהּ מִקְרָה מֵאֵלוֹ,
מִיָּד בְּתַחֲלָתוֹ; וְיֵשׁ אֲשֶׁה שְׁתַּמְתִּין בְּמִקְרָה זֶה שְׁעָה אוֹ שְׁתִּים,
וְאַחֶר כֶּךָ תִּרְאֶה הַדָּם בְּסוֹף הַוִּסֵּת. הִיתָה לְמוּדָה לִהְיוֹת רוֹאָה
בְּתַחֲלַת הַוִּסֵּת, כָּל הַטְּהוּרוֹת שְׁעָשֶׂת בְּתוֹךְ הַוִּסֵּת טְמֵאוֹת; הִיתָה
לְמוּדָה לִהְיוֹת רוֹאָה בְּסוֹף הַוִּסֵּת, כָּל הַטְּהוּרוֹת שְׁעָשֶׂת בְּתוֹךְ
הַוִּסֵּת טְהוּרוֹת, וְאֵינָה חוֹשֶׁשֶׁת אֶלָּא מְשַׁעַת שְׁדִרְכָּה לְרֹאוֹת, עַד
עֵת שְׁמִצָּאָה דָּם.

יב. הָרוֹאָה כְּתָם טְמֵאָה לְמִפְרָע, עַד עֵת הַפְּקִידָה. וְכֵן הַבְּגָד
שֶׁנִּמְצָא עָלָיו הַכְּתָם, טָמֵא לְמִפְרָע; וְעַד כֵּמָה, עַד שֶׁתֵּאֱמַר
בִּדְקָתִי אֶת הַחֲלוּק הַזֶּה, וְלֹא הָיָה עָלָיו כְּתָם.

יג. אֶפְלוּ כִּבְסָה אוֹתוֹ, וְלֹא בִדְקָה טָמֵא מִקְדָּם הַכְּבוֹס לְמִפְרָע,
עַד שַׁעַת בְּדִיקָה. וְאֶפְלוּ נִמְצָא הַכְּתָם לַח הָרִי זֶה מְטָמֵא לְמִפְרָע,
עַד שַׁעַת הַבְּדִיקָה: שְׁאֵנִי אוֹמֵר מִיָּמִים הָיָה שָׁם, וְעָתָה נִפְלוּ
עָלָיו מֵיִם וְנִנְעָשָׂה לַח. וְכָל הַנָּשִׁים שְׂדִין שְׁעָתָן כְּתָמָן כְּרֹאֲיָתָן,
וְאֵינוֹ מְטָמֵא אוֹתָן לְמִפְרָע.

יד. כָּל אֵלוֹ הַנָּשִׁים הַטְּמֵאוֹת לְמִפְרָע בֵּין רוֹאָה דָּם בֵּין מִצָּאָה
כְּתָם, מְטָמֵאוֹת מְשַׁכָּב וּמִרְכָּב לְמִפְרָע לְטָמֵא אָדָם וּבְגָדִים;
וְכֵן רֶקֶן וּמִימֵי רִגְלֶיהָ, טָמֵאִין לְמִפְרָע. וְאֶפְלוּ כָּלִי חֶרֶס הַמִּקְוֶה
צָמִיד פְּתִיל, מְטָמֵאוֹת אוֹתוֹ לְמִפְרָע; אֲבָל אֵינָן מְטָמֵאוֹת אֶת
הַבוֹעֵל לְמִפְרָע מִשּׁוּם בּוֹעֵל נָדָה, אֶלָּא מִשּׁוּם נוֹגֵעַ בְּלֶבֶד. וְכָל
הָרוֹאָה כְּתָם הַבוֹעֵל אוֹתָהּ מֵאַחֵר שֶׁנִּמְצָא הַכְּתָם, טָמֵא מִשּׁוּם
בוֹעֵל נָדָה.

טו. מְעַבְרַת שֶׁהוֹצִיאָה עֵבֶר אֶת יָדוֹ, וְהַחֲזִירָהּ אִמּוֹ טְמֵאָה לִידָה.
וְטְמֵאָה יוֹלְדֶת יָד, וְטְמֵאָה מֵעַת לָעַת אוֹ מִפְּקִידָה לְפִקְדָה
לְמִפְרָע כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ, וְטְמֵאָה וְסֵתוֹת, וְטְמֵאָה כְּתָמִים הַכָּל
מִדְּבָרֵי סוּפְרִים, וְטְמֵאָתָן בְּסִפְקָא.

טז. לְפִיכָף אֵין שׁוֹרְפִין עָלֶיהֶן תְּרוּמָה וּקְדָשִׁים, אֶלָּא תוֹלִין;
וְכֵן חֲלִין שֶׁנִּנְעָשׂוּ עַל טְהוּרַת הַקְּדָשׁ שֶׁנִּטְמָאוּ בְּאֵלוֹ, תוֹלִין.
אֲבָל הַנִּנְעָשִׁים עַל טְהוּרַת הַתְּרוּמָה, וְחֲלִין הַטְּבוּלִין לְחֻלָּה אֵינָן
מְטָמֵאִין בְּכָל אֵלוֹ הַטְּמֵאוֹת שֶׁהֵן מִדְּבָרֶיהֶם.

יז. נִמְצָאָה לְמִד שֶׁכָּל אַחַת מֵאֵלוֹ הַנָּשִׁים, וּמְשַׁכָּב וּמִרְכָּב,
וְרֶקֶן וּמִימֵי רִגְלֶיהָ, וּבוֹעֵל רוֹאָה כְּתָם מֵאַחֵר שֶׁנִּמְצָא הַכְּתָם,
וּבוֹעֵל יוֹלְדֶת אֶבֶר מֵאַחֵר שִׁיּוּצָא הָאֶבֶר וְחֲזַר כָּלָן אֲבוֹת טְמֵאוֹת
מִדְּבָרֵי סוּפְרִים.